

Publicerad 2015-05-05 00:20 av Himlarymder

*Tillfällig publicering, skriver rakt ut vad jag känt ikväll.*

### **Aftonkatastrofen**

Mannen stirrade djupt in i badrumsspegeln. På randen till trettio. Det kunde lika gärna varit på randen till stupet ner i dödsriket. Ansiktet som stirrade tillbaka på honom var spöklikt främmande. Han kände väl inget det, men blott som bild. Dragen var bekanta, han kände igen näsan och munnen och de trötta, ledsna ögonen. Men innehållet tycktes honom helt främmande, det sade honom intet.

Alla de patetiska känslor som han tagit spjörn mot hela livet sköljde plötsligt över honom. Det patetiska i att betrakta sitt eget ansikte och beskåda något fult. Skräcken för ensamheten. Inte den själsliga ensamheten utan den köttsliga, den sociala. Skräcken för åldrandet, för döden. Den stolthet som hans person var uppbyggd kring gick ut just på att stå över allt detta, något han trodde in i det längsta att han lyckats med. Men så kommer depressionen och knackar på, en stor mästare av sin konst, som förfinat sina metoder ända sedan mänskligheten låg i vaggan. Kanske hitrest från andra och betydligt äldre civilisationer. Inför en sådan titan står sig liten människa slätt. Det finns inget att göra. Man sätter hoppet till att den store mästaren så småningom tröttnar på dig och far vidare till nya offer och nya experiment. Det är ett klenst hopp. Det sägs att man skalla söka nuet, leva och vara i nuet. Men är det inte just det som är förbannelsen, att vi är fångade i just detta ögonblick, detta nu. Dåtiden en samling osammanhängande och bleknande minnesbilder, framtiden obekant. Mannen hade alltid kunnat åtnjuta ljusa fantasier om romantik och kärlek framåt kvällningen men nu återstod bara äckel. Den store mästaren hade funnit hans knep innan han själv visste om det. Och nog är det lärorikt att få sina egna vanföreställningar sönderslagna men medicinen är ack så bitter. Livets löfte är som bekant döden och detta var kanske det enda just i det ögonblick som mannen kunde hänga upp sin hatt på. Ett självförtroende kört i botten på grunder som detta självförtroendes ägare ej trodde existerade. Tårarna föll. Detta var att leva.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Himlarymder med Poeter.se id #44250 innehar upphovsrätten